

Příběhy našich sousedů

Scénář pro rozhlasovou reportáž

Jaroslav Selner

Daniel Hermann: Náš příběh by mohl začínat fanfárou ve vladislavském sále Pražského hradu. Proč? Poslouchejte dále.

Pan Jaroslav Selner se narodil 30. dubna 1946 v Praze do rodiny válečného hrdiny, plukovníka Jaroslava Selnera a herečky Věry Selnerové, rozené Skálové. První léta prožil v Praze, ale po komunistickém převratu dopadla na Selnerovi, jako rodinu „západáckého“ důstojníka, těžká doba.

Otce v roce 1950 vyhodili z armády a nuceně fáral v ostravských dolech. Maminka, ač těhotná, pracovala v pekárně, kde nosila těžké pytle, aby uživila rodinu.

Citace: „*To samozřejmě to moje dětství změnilo. Abych řekl pravdu, já osobně jsem to tak necítil, tu perzekuci, která postihla rodinu, ale čím jsem byl starší, tím jsem to samozřejmě začínal chápat víc.*“

Johana Stránská: Po gymnáziu chtěl na Fakultu tělesné výchovy a sportu. Ke studiu jej ale nepustili, prý se „štítí práce“. Pravý důvod však byla otcova minulost. Jaroslav tak nastoupil do pražského podniku Praga. O rok později ho přijali, protože nyní už měl správný „dělnický“ původ.

Nečekanou možnost dostal na vojně – studovat žurnalistiku. Dělal ji přes 20 let.

Adam Nekola: Zajímalo nás, jak prožil 21. srpen 1968. V té době se zrovna vracel z dovolené v Bulharsku.

Citace: „*Když jsem si myslel, že se probudím už na území České republiky, tak najednou kouknu z vlaku, byly asi čtyři hodiny ráno, a tam furt bylo napsáno Tata. To je takový maďarský město, městečko na hranicích. A tam někdo pustil tranďák a tam se ozvalo „Dnes v noci překročila spojenecká vojska hranice naší republiky,“ a tak dále a tak dále. I Tak jsem tam prostě zůstal viset, a přijely autobusy a odvezli nás do takových „teskobaráků“, jako koncentráků. Ne že by to tam jako v koncentráku vypadalo, ale bylo to úděsný. A tam najednou přišel někdo a říká „Všichni se sem nevejdete. Jestli chcete ještě někdo, tak pojedte autobusem ještě někam jinam. I Tak já jsem vzal, měl jsem takovou adidasku a přidali se ke mně kluci dorostenci z plzeňský Viktorky. Tehdá to Viktorka nebyla, ale to je fuk, a odvezli nás do střediska Tata, kde se připravovali v 68. roce sportovci na olympiádu.*“

Adam Nekola: Zde strávil 4 dny, než se mohl vrátit do Prahy.

Petr Popelka: Po sametové revoluci pracoval i ve vojenském historickém ústavu, kde se zabýval těmi odbojáři, na které se za komunismu mělo zapomenout, včetně svého otce.

A odměna? 28. října 2019 převzal od prezidenta Zemana posmrtně pro otce nejvyšší státní vyznamenání, Řád bílého lva.